

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3247/2015. (XII. 8.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.21.594/2014/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, kérve a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.21.594/2014/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mert ellentétesnek tartja az Alaptörvény 28. cikkével, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [2] 1.1. Az ügy előzményeként az indítványozó előadásából és a mellékelt iratokból a következő tényállás állapítható meg. Az indítványozóval (az alapügy kérelmezettjével) szemben az olasz állampolgárságú végrehajtást kérő a Velencei Kiskorúak Bírósága N.215/2012.R.R.-97/2013. Cron számú határozata végrehajthatóvá nyilvánítását kérte a Szolnoki Járásbíróságtól.
- [3] Azonnal végrehajtható határozatában az olasz bíróság az indítványozó (a magyar állampolgárságú édesanya) szülői felügyeleti jogát – az (olasz állampolgárságú) édesapa kereseti kérelmében foglaltaknak megfelelően – megszüntette, a kiskorú gyermeket az édesapa kizárólagos felügyelete alá helyezte. Az olasz bíróság megállapította azt is, hogy a gyermek állandó lakóhelye az édesapa lakóhelye lesz, továbbá rendelkezett arról, hogy az illetékes szociális hivatal és egészségügyi hatóság az édesanyával való állandó és rendszeres kapcsolattartást szabályozza, valamint a gyermek beilleszkedésének megkönnyítése érdekében pszichológiai, pedagógiai, nyelvi segítséget nyújtson.
- [4] A határozat indokolásában az olasz bíróság kitért arra, hogy az édesanya (kérelmezett) a kereset szabályos kézbesítése ellenére nem jelent meg a bíróság

előtt; továbbá rámutatott, hogy az édesapa gyermek visszavételére vonatkozó kérelmeinek a magyar hatóságok és bíróságok helyt adtak. A magyar bíróságok megállapították, hogy a gyermek állandó lakhelye Olaszországban van, és a gyermek Magyarországon való visszatartása jogellenes, továbbá elrendelték, hogy az édesanya a gyermeket 2012. november 30-ig vigye vissza Olaszországba, vagy ennek elmulasztása esetén adja át az édesapa jogi képviselőjének. A kérelmezett ennek nem tett eleget. Az olasz bírói tanács a kérelmezett magatartását a gyermekre károsnak ítélte meg, ezért a fent ismertetettek szerint döntött.

- [5] 1.2. Az elsőfokon eljáró Szolnoki Járásbíróság 1101-23.Vh.286/2014/5. számú végzésével a Velencei Kiskorúak Bírósága N.215/2012.R.R.-97/2013. Cron számú határozatát végrehajthatóvá nyilvánította. Indokolásában megállapította, hogy az olasz bíróság határozatát az indítványozó 2014. január 25. napján kézhez vette, és nem élt az Európai Parlament és a Tanács a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről („iratkezelés”), és az 1348/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 1393/2007/EK rendelete 8. cikke szerinti átvétel megtagadásának lehetőségével.
- [6] A járásbíróság döntését arra alapította, hogy az olasz bírósági határozat megfelel a Tanács házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 2201/2003/EK rendelete (a továbbiakban: EK Rendelet) 28. cikkében foglaltaknak, a kérelmező (olasz édesapa) az EK Rendelet 37. és 39. cikkében foglaltaknak eleget tett, így a járásbíróság az olasz bírósági határozatot végrehajthatóvá nyilvánította.
- [7] Az elsőfokú bíróság végzése ellen az indítványozó fellebbezett, kérve annak megváltoztatását, és a határozat végrehajthatóvá nyilvánítása megtagadását.
- [8] 1.3. A másodfokon eljáró Szolnoki Törvényszék 4.Pkf.20.683/2014/3. számú végzésével az elsőfokú végzést megváltoztatta, és a Velencei Kiskorúak Bírósága N.215/2012.R.R.-97/2013. Cron számú határozata végrehajthatóvá nyilvánítását az EK Rendelet 23. cikk c) pontjában foglaltakra tekintettel megtagadta.
- [9] A másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a végrehajthatóvá nyilvánítás alapjául szolgáló határozat, illetve eljárás megfelelt-e az EK Rendelet 28. cikkében foglaltaknak, illetőleg van-e az EK rendelet 23. cikke szerint a határozat elismerését kizáró ok.

- [10] A másodfokú bíróság a határozat kérelmezett távollétében történő meghozatalának tényként való megállapítását követően, kronológiai sorrendben vizsgálta, hogy a csatolt okiratok szerint a kérelmezett az olaszországi tárgyalásokra szóló idézést mikor kapta meg, ezáltal tudott-e a képviseléről megfelelő időben és módon gondoskodni, figyelemmel arra, hogy az olaszországi peres eljárásban a jogi képviselét kötelező. Megállapította többek között, hogy a kérelmezettnek (indítványozónak) nem volt reális lehetősége a tárgyaláson megjelenni, illetve képviselével helyi ügyvédet megbízni, nem találta megállapíthatónak a határozat egyértelmű elfogadását sem, álláspontja szerint ugyanis a kérelmezett fellebbezésének hiánya nem jelenti egyben a határozat elfogadását is. A másodfokú bíróság úgy vélekedett, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a kérelmezett a magyar bíróságokhoz fordult a gyermek nála történő elhelyezése érdekében és a magyar bírósági eljárásban minden jogorvoslati fórumot teljes körűen kimerített. Az összes lehetséges magyarországi jogi eljárás igénybevétele azt támasztja alá, hogy nem fogadta el az olasz bíróság döntését.
- [11] 1.4. A jogerős határozat ellen a végrehajtást kérő apa terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését és új határozat meghozatalát kérve.
- [12] A kérelmezett felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős határozat hatályában való fenntartását kérte. Ismételten állította, hogy a keresetlevelet és az ahhoz kapcsolódó tájékoztatást nem kapta meg olyan időben és módon, hogy a külföldi bíróság előtt jogi képviseléről megfelelően gondoskodni tudjon. Az EK Rendelet 23. cikkének c) pontjában foglaltak alapján ezért a határozat szerinte nem ismerhető el, végrehajthatóvá nyilvánítását tehát jogszerűen tagadta meg a másodfokon eljáró bíróság.
- [13] A Kúria a végrehajtást kérő felülvizsgálati kérelmét találta alaposnak. Pfv. II.21.594/2014/4. számú végzése indokolásában kifejtette: nem vitás, hogy az eljárással érintett olasz határozatot a kérelmezett távollétében hozták meg. Okirattal igazolt az is, hogy az eljárást megindító iratot (a keresetlevelet) és az olasz bíróság 2012. február 29. napján kelt határozatát a kérelmezett 2012. május 15. napján átvette. Az olasz bíróság a fenti határozatában egyrészt elutasította a kérelmező (felperes) soron kívüli eljárás iránti kérelmét, meghatározta az első tárgyalás időpontját és felhívta a kérelmezettet (alperest) észrevételei tárgyalásig való előterjesztésére azzal, hogy nevezze meg az ügyvédjét is. A bíróság tájékoztatta a kérelmezettet a jogi képviselét állam általi költségviselésének lehetőségéről és annak feltételéről.

- [14] A Kúria szerint az elsőfokú iratokhoz csatolt, 2012. június 8. napján kelt és a kérelmezett által aláírt nyilatkozatban foglaltak alátámasztják, hogy a kérelmezett nemcsak tisztában volt a kötelező ügyvédi képviseléssel, hanem a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumhoz fordult jogi képviselésének biztosítása iránt. Ezt azonban nem bizonyította, nem mellékelte a hivatkozott kérelmet, annak továbbítását és a Minisztérium válaszára, intézkedésére vonatkozó okiratokat sem. A felülvizsgálati ellenkérelemben állított, az olasz eljárásban előterjesztett pártfogó ügyvéd kirendelése iránti kérelme szintén nem volt bizonyított.
- [15] A Kúria indokolása szerint tévesen értelmezte a másodfokú bíróság az EK Rendelet 23. cikkének c) pontjában meghatározott „megfelelő időnek és módnak” a fogalmát. A tisztességes eljárás és a jóhiszemű joggyakorlás alapelveiből kiindulva a helyes értelmezés alapján a megfelelő idő a tagállamok eltérő eljárásjogi szabályai miatt az az ésszerű időtartam, amely alatt az alperes az eljárást megindító irat kézhezvételét követően az anyagi és az eljárási jogait érvényesíteni tudja. A másodfokú bíróság álláspontjával ellentétben tehát a megfelelő idő alapvetően nem a tárgyalások időpontjáról való időbeni tudomásszerzést jelentette, hanem azt, hogy a bíróság eljárást befejező határozatának meghozataláig erre elegendő idő álljon a fél rendelkezésére. A megfelelő mód pedig a fegyveregyenlőség elve alapján, hogy ezen időtartam alatt az alperesnek legyen lehetősége az eljárásban akár személyesen, akár ügyvéd meghatalmazásával képviseléről gondoskodni, esetleg újabb tárgyalás kitűzését és személyes meghallgatását kérni.
- [16] A Kúria határozatában utalt arra is, hogy a határozat elismerésének megtagadása kivételes jogintézmény, amely a 23. cikk c) pontja alapján kizárólag akkor alkalmazható, ha az eljáró bíróság az eljárást megindító irat kézbesítésétől egészen az érdemi határozat meghozataláig nem biztosítja az alperes számára a szükséges eljárási cselekmények megtételéhez a megfelelő időt többek között jogi képviselő meghatalmazására, illetve érdemi észrevételei előterjesztésére, ezáltal jogai érvényesítését nem teszi lehetővé, kizárja.
- [17] Az olasz bíróság 2013. január 4-én hozta meg az érdemi döntését, azaz a jogellenes külföldre vitelt megállapító jogerős (magyar) határozatban a gyermek kiadására meghatározott időpont (2012. december 21.) után. Ennek következtében a kérelmezettnek több, mint hét hónap, tehát megfelelő idő állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.
- [18] A Kúria szerint a kérelmezett csatolt beadványai arra utalnak, hogy minden energiáját a Magyarországon sikertelennek bizonyult eljárásokra (pl. gyermekelhelyezési per) fordította, a számára kedvezőtlen bírósági döntéseket figyelmen kívül hagyta.

A kérelmezett az olasz bírósági eljárást nem kezelte megfelelően, képviselétől nem gondoskodott. A Kúria így megállapította, hogy a kérelmezett jogait az olaszországi peres eljárásban önhibájából nem érvényesítette, és kimondta, hogy a jogerős végzés jogszabálysértő, ezért hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróság érdemben helyes végzését helybenhagyta.

- [19] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a Kúria végzésének megsemmisítését kérte, mert ellentétesnek tartja az Alaptörvény 28. cikkével és a XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [20] 2.1. Az indítványozó szerint a végrehajtást kérő nem élhetett volna felülvizsgálati kérelemmel a Szolnoki Törvényszék végzése ellen, illetőleg kérelmét a Kúriának érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítani. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 214. § (1) bekezdése szerint ugyanis felülvizsgálati kérelemnek a másodfokon jogerőre emelkedett olyan végzés ellen van helye, amellyel a bíróság külföldi határozat végrehajtási tanúsítvánnyal való ellátásáról, illetőleg végrehajtásának elrendeléséről döntött.
- [21] Az indítványozó szerint ez a rendelkezés speciális a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (2) bekezdésében foglalt általános szabályhoz képest, a Vht. ugyanis szűkebb körben határozza meg, hogy külföldi határozat végrehajtására irányuló eljárásban mely határozatok ellen lehet felülvizsgálattal élni. Úgy véli, hogy az adott ügyben a Vht. szövegéből az következik, hogy nincs helye felülvizsgálatnak a végrehajthatóvá nyilvánítás megtagadása tárgyában született másodfokú döntés ellen. Álláspontja szerint erre tekintettel ügyében a végrehajtást kérőnek sem lehetett volna lehetősége felülvizsgálati kérelem benyújtására, illetőleg azt a Kúriának hivatalból el kellett volna utasítani. Az, hogy erre nem került sor, szerinte az Alaptörvény 28. cikkével ellentétes.
- [22] 2.2. Az indítványozó a fentiekén túl arra tekintettel is kéri a Kúria végzésének megsemmisítését, mert az sérti a tisztességes eljáráshoz való jogát, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [23] Érvelése szerint az eljárás során a feleket megilleti a fegyverek egyenlősége, vagyis hogy őket az eljárás során azonos jogok illessék és kötelezettségek terheljék. Véleménye szerint ez azt jelenti, hogy az eljárás során biztosítani kell, hogy mindegyik fél előadhassa jogi álláspontját, csatolhassa a bizonyítékait, észrevételeket tehessen.

- [24] A külföldi határozat elismerésére irányuló eljárás a végrehajtást kérő kérelmére indul, itt a végrehajtást kérő kifejtheti álláspontját, ezzel szemben a kérelmezettnek nincs lehetősége arra, hogy észrevételt tegyen, okiratokat csatoljon, így hátrányosabb helyzetből indul, mint a végrehajtást kérő. Az indítványozó szerint a külföldi határozatok elismerésére irányuló végrehajtási – nemperes – eljárás olyan különleges eljárás, melynek során az EK Rendelet alapján a magyar bíróságnak több okból kifolyólag is lehetősége van a határozat elismerésének megtagadására.
- [25] Az indítványozó szerint a Kúria végzését olyan okiratokra alapította, melyeket az indítványozó nem bocsátott rendelkezésre, nem is bocsáthatott, mert arra nem volt módja. Bizonyítékai előterjesztésére valójában egyszer, a fellebbezés során volt csak lehetősége. Úgy véli, amennyiben a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdés alkalmazásával a bíróságot új eljárásra utasította volna, az indítványozó is megkapta volna a lehetőséget bizonyítékai csatolására, ezzel pedig kiküszöbölhető lett volna a felek közötti aránytalanság.
- [26] Az indítványozó sérelmezi azt is, hogy a Kúria a támadott végzésében a terhére rótta, hogy minden energiáját a Magyarországon sikertelennek bizonyult eljárásokra fordította, az olaszországi eljárásban önhibájából nem érvényesítette jogait.
- [27] 2.3. Az indítványozó – az Alkotmánybíróság főtárgya hiánypótlási felhívására – indítványát kiegészítette, ebben korábbi indokait is fenntartva kifejtette, hogy a Kúria döntése az indítványozó Alaptörvényben foglalt – az alkalmazandó jogszabályoknak a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos cél szerinti értelmezéséhez fűződő jogát és a jogbiztonsághoz fűződő, tisztességes eljáráshoz való – jogát sértette, amikor olyan felülvizsgálati kérelmet fogadott be és bírált el, melyet hivatalból el kellett volna utasítania.
- [28] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való joga sérelmével összefüggésben fenntartotta a korábbi kérelmében foglaltakat, illetőleg előadta, hogy immár az olasz bíróság előtt olasz jogi képviselő segítségével keresetet indított a szülői felügyeleti joga visszaállítása érdekében.
- [29] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz befogadható-e, vagyis megfelel-e az Abtv.-ben foglalt, a panaszok befogadhatóságára vonatkozó kritériumoknak.
- [30] Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság az ügyrendjében meghatározottak szerinti tanácsban eljárva dönt az alkotmányjogi panasz befogadásáról. A (2) bekezdés alapján a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi

feltételeit, ezek között a 26–27. § szerinti érintettséget, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A (3) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.

- [31] A határidőben érkezett alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai követelményeinek az alábbiak szerint eleget tesz.
- [32] Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az 52. § (1b) bekezdése pedig meghatározza, mikor tekinthető a kérelem határozottnak. Jelen alkotmányjogi panasz tartalmazza az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 27. §-a szerinti hatáskörére vonatkozó hivatkozást; az indítványozó megjelöli az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit; megjelöli azt a bírósági döntést, amelyet alaptörvény-ellenesnek tart; továbbá kifejezett kérelmet terjeszt elő a bírósági határozat alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére, illetve erre vonatkozóan indokolást is előterjeszt.
- [33] 4. Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság tartalmi követelményeinek megfelel-e.
- [34] 4.1. Az Abtv. 27. §-a értelmében alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [35] Az indítványozó jogorvoslati lehetőségét kimerítette, alkotmányjogi panaszát a Kúria felülvizsgálati jogkörében hozott végzése ellen terjesztette elő, további jogorvoslat nincsen számára biztosítva; továbbá az alkotmánybírósági eljárás alapjául szolgáló ügyben félként szerepelt, ezért az Abtv. 27. §-a, és az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerinti jogosultnak és nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [36] 4.2. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {például: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]; illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását.

- [37] Az adott ügyben az indítványozó a tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét állítja két szempontból. Elsősorban azt kifogásolja, hogy a Kúria a végrehajtást kérő felülvizsgálati kérelme alapján érdemben eljár annak ellenére, hogy szerinte a Vht. 214. § (1) bekezdése az adott ügyben – a Pp. 270. § (2) bekezdésében foglalt általános szabálytól eltérően – ezt nem teszi lehetővé. Álláspontja szerint az adott ügyben a Vht. szövegéből az következik, hogy nincs helye felülvizsgálatnak a végrehajthatóvá nyilvánítás megtagadása tárgyában született másodfokú döntés ellen, ezért a Kúriának érdemi vizsgálat nélkül el kellett volna utasítani a végrehajtást kérő felülvizsgálati kérelmét. Mindez a tisztességes eljáráshoz való jogán túl az Alaptörvény 28. cikkét is sérti.
- [38] Ugyancsak a tisztességes eljáráshoz való joga, az annak részét képező fegyverek egyenlősége sérelmére hivatkozik a tekintetben is, hogy a Kúria előtti eljárás során nem volt módja bizonyítékai előterjesztésére, észrevételeket nem tehetett.
- [39] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a tényállás megállapítása, a bizonyítékok mérlegelése, az alkalmazandó jog meghatározása és ezek alapján következtetések levonása a rendes bíróságok feladata, amely önmagában alkotmányossági kérdést nem vet fel.
- [40] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza: „[a]z Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d*) pontja fogalmazza meg, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. A bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik a testület hatáskörébe. [...] A bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz azonban nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslással (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének. Miként az Alaptörvény és az Abtv. fent idézett rendelkezéseiből is kitűnik, az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban azonban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. [...] A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes

eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés; Indokolás [13]–[14]}.

- [41] 4.3. Az Alkotmánybíróság a fentiekén túl rámutat a következőkre: az adott eljárás tárgya a Velencei Kiskorúak Bírósága N.215/2012.R.R.-97/2013. Cron számú határozata végrehajthatóvá nyilvánítása volt. Erről az eljáró bíróságoknak az EK rendelet alkalmazásával kellett határozni. Az EK rendelet ugyanis az Európai Unió Működéséről szóló szerződés 288. cikkének megfelelően kötelező és közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktus, azaz további belső jogi aktus nélkül hivatkozható és alkalmazható. Ennek megfelelően az EK Rendelet 31. cikke alapján a magyar bíróságok az olasz határozatot érdemben nem vizsgálhatták, eljárásuk tárgya kizárólag az lehetett, hogy a külföldi határozat elismerésének feltételei fennállnak-e, van-e olyan – a 23. cikkben foglalt – tényező, amely az elismerés megtagadását eredményezheti.
- [42] A Vht. 214. § (1) bekezdése a Pp. felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezéséhez képest speciális szabályként kimondja, hogy felülvizsgálati kérelemnek van helye a másodfokon jogerőre emelkedett olyan végzés ellen, amellyel a bíróság külföldi határozat végrehajtási tanúsítvánnyal való ellátásáról, illetve végrehajtásának elrendeléséről döntött. A felülvizsgálat lehetősége mind a kérelemnek helyt adó, mind azt elutasító határozatra vonatkozik (végrehajtás elrendelése, vagy megtagadása, adott esetben: végrehajthatóvá nyilvánítás, vagy annak megtagadása – lásd például: BH2011. 167.).
- [43] 4.4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt is kifogásolta, hogy a Kúria előtti eljárás során nem volt módja bizonyítékai előterjesztésére, észrevételeket nem tehetett. A Pp. 275. § (1) bekezdésének megfelelően felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A Kúria a Pp. 270. § (2) bekezdése, illetve a Pp. 275. § (2) és (3) bekezdései értelmében a felülvizsgálati eljárásban azt értékelheti, hogy a rendelkezésre álló iratok alapján a felülvizsgálni kért határozat megfelel-e a jogszabályoknak. Ennek felülvizsgálatától az Alkotmánybíróság mindaddig tartózkodik, amíg a bíróság bizonyíték értékelése Alaptörvényben védelmezett jogot nem sért. {lásd például: 3032/2015. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [13]} Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azonban ilyen jellegű, pontosan körülírt alaptörvény-ellenességre nem hivatkozott.

[44] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételeknek, ezért befogadására nincsen mód. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2015. december 1.

Dr. Szívós Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
előadó alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/948/2015.

